သျှမြ
မာနဝင်လယ်
ဝန်ဇင်း
Read on the move

အခန်း(၁)

"အဲဒီမိန်းကလေးပဲ. . . နာမည်က 'မိုးမကမြင့်'တဲ့ ။ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့ရထားတယ်။ မိဘက ချမ်းသာသလောက် သူကိုယ်တိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးဦးဆောင်လုပ်ကိုင်နိုင်တယ်။ မာနကြီးတာထက် မောက်မာတာက ပိုတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို အထင်သေးတတ်တယ်။ အချစ်ရေးကိစ္စမှာ လုံးဝရှင်းတယ်။ ထိုက်တန်တဲ့ယောက်ျားမရှိနိုင်ဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးထားတဲ့ အထိပဲ. . ."

ဒီစကားအနောက်မှာ နေတန်ခိုး နှုတ်ခမ်းတို့ တွန့်ခနဲ လှုပ်ခတ်သွားသည် ။

"လက်ရှိ သူ့ရဲ့ အထည်စက်မှာ သူကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်နာပဲ။ နောက် ဘာသိချင်သေးလဲ။"

"ရပြီ။"

ပြာလဲ့လဲ့အစိမ်းရောင် မျက်မှန်ရှေ့မှာ မြင်ကွင်းအားလုံးက အစိမ်းရောင်လား ပြာနေသည် လား မပီပြင်။ ဒါပေမဲ့ ပြာပစေ၊ စိမ်းပစေ အမြဲတမ်း ငြိမ်နေတဲ့ အရောင်ကို နေတန်ခိုးမကြိုက်။

"ဦးလူရှင်"

"ဟင်"

"ရော့"

အချောင်းပေါင်းများ စွာပါသော သော့တွဲတစ်တွဲကို အသံမြည်အော င် လှုပ်ယမ်း၍ လှမ်းပေးသည် ။

"ဦးလူရှင် မန္တလေးကိုပြန်တော့ . . ."

"ကောင်းပါပြီ. . ."

"ကျွန်တော့်ဆီကို ဘယ်အကြောင်းနဲ့ မှ ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ။ ဘယ်ပုံစံနဲ့ မှ မဆက်သွယ်ပါနဲ့ ။ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်ခေါ်မယ်"

"ကောင်းပါပြီ. . ."

"ဦးမိုးမြင့်မောင်တို့ အကူအညီတောင်းလာတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျွန် တော့်အနေနဲ့ ပဲ ဦးလူရှင် ပုံစံမပျက် ဆက်လုပ်ပေးလိုက်ပါ။ အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ သူတို့ မန္တလေးကိုရောက်လာကြရင် ကျွန်တော် ရန်ကုန် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်းပြောပြပါ။ ကျန်တာ ဘာမှ မသိပါစေနဲ့ ။"

"အားလုံးကွက်တိဖြစ်ရပါစေမယ်။"

ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်များ ဆီသို့ မျက်နှာမူထားသော ကားနှစ်စီး ပြိုင်တူရွေ့လျားကြလေသည် ။

"ဟ. . . ဟ . . ."

"အို. . ."

ကားကို အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်နိုင်သည် ထင်သော်လည်း 'ဖြောင်းခနဲ' အသံတစ်ခုက ကျယ်လောင်စွာ မိုး ကားပေါ်က ကပျာက ယာဆင်းလိုက်သည် ။

ကားရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်နှင့် အထုပ်တစ်ထုပ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ဖာရာဗရပွနှင့် ပခုံးမှာ လည်း လက်တစ်ဝါးလောက်

ပြဲထားလိုက်တာ မြင်မကောင်း။

ကားဘီးအောက်မှာ တစ်ဝက်ရောက်နေသည့် သူ့အထုပ်ကို မရမက ဆွဲထုတ်နေသည် ။

"ဟော့တော် ကုန်ပါပြီ . . ."

မိုးက ကားရှေ့ကြားထဲမှာ ညပ်နေသည့် ဝါးလုံးကျိုးကို ဆွဲထုတ်လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကားဘွန်းနက်မှာ ထင်ရှားစွာရှိနေသော စင်းကြောင်းကြီးကို နှမြောတသစွာ ပွတ်သပ်နေသည် ။

ဒါဟာ ကားလမ်းမလည်း မဟုတ်။

လူလည်း မရှိ။ ကားလည်း မရှုပ်။

ရှေ့နောက် အထုပ်ကြီးတွေ ဝါးလုံးနဲ့ ထိုးထမ်းပြီး ဟွန်းသံပေးနေတဲ့ အထဲ ဒီလူ သက်သက် ကိုးရိုးကားရား လာလုပ်တာ။

"ကဲ . . . မှ င်ကောင်းကောင်း နဲ့ အိုက်တင်သိပ်လုပ်မနေနဲ့ . . . ရှင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိတယ် ထ. . ."

"ဘာကွ. . ."

ဘီးအောက်က အထုပ်ကို ဆွဲထုတ်မရသည့် ဒေါသနှင့် သူကလည်း မိုးကို ပြန်အော်သည် ။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး အတပ်ပြောရအောင် မင်း အဲသလို အိုက်တင်လုပ် ခဲ့ဖူးလို့ လား"

မိုးက လက်ပိုက်၍ နှုတ်ခမ်းမဲ့သည် ။

"မလိုပါဘူး. . . ရှင့်လိုပဲ ကားရှေ့ပြေးဝင်ပြီး ငွေတောင်းတဲ့ လူတွေ ကျွန်မ မကြာခဏ ရှင်းပေးနေရတာပဲဟာ. . . တမင် ငွေရှာမှန်းသိပေမ

ယ့် စကားမပြောချင်လို့ ရှင်းပေးလိုက်ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အခု ရှင့်လို ကျွန်မ ကားပျက်စီးအောင် ဘယ်သူမှ မလုပ်ခဲ့သေးဘူး။"

"ဩော်. . . ဩော်. . . မင်းက လူကိုကျတော့ ဘာဖြစ်သွားလဲ မမေး ဘူး။ ကားပျက်စီးတာကို ထည့်ပြောတယ်ပေါ့. . . "

"ဒီကားတန်ဖိုး ရှင်နားလည်လို့ လား. . ."

"မလိုပါဘူး. . . မင်းကား သိန်းတစ်ထောင်ပဲတန်တန် . . . ငါ့ ထမ်းပိုးကျိုးသွားတာက ငါ့ကိစ္စ ဒီမှာ ထလို့ မရတော့တာ မင်းရှင်း. . ."

သူက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လွင့်ကျနေသည့် ဦးထုပ်စုတ်ကို ပြန်ကောက် ဆောင်း၍ ဘီးအောက်က အိတ်ကိုပါ မရမက ဆွဲနေပြန်သည် ။

"မဆွဲနဲ့ လေ. . . ရှင့်အိတ်စုတ်ထဲမှာ သံတွေဘာတွေပါရင် ဘီးပေါက် သွားဦးမယ်. . . ဒုက္ခပါပဲ. . ."

မိုး ကားပေါ်ပြန်တက်၍ ဘက်ဆုတ်ပေးလိုက်ရသည် ။

မဟုတ်လျှင် ဒီအထုပ် ထွက်မလာမချင်း အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခ န်း ဖွတ်ဆွဲထုတ်နေတော့မှာ အသေအချာ။

"ဟော့. . . မင်း ကားမောင်းပြေးဖို့ မကြံနဲ့ နော်"

စိတ်ကူးမိတယ်ပဲထားပါဦး။

သူက ကားရှေ့တည့်တည့်မှာ ဖင်ကျောက်ချထိုင်နေတဲ့ ကိစ္စ သူ့ကို အရင်တက်ကြိတ်သွားမှ ဖြစ်မည်။

မိုး ကားပေါ်ကနေ ဆောင့်အောင့်ဆင်းသည် ။

လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်လှလှလေး ပါလာ၏။

"ကဲ. . . ရှင် အရင်ထ. . . ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲပြော"

"လောလောဆယ် မင်းငါ့ကို အရင်ထူပေး"

"ဘာပြောတယ်"

"ဒီမှာ လုံးဝလှုပ်လို့ မရဘူး"

"လုံးဝ ထူမပေးဘူး"

မိုးက အပြတ်ပြောသည် ။

မိုးပြာရောင်ဝမ်းဆက် မိုးပြာရောင် မျက်မှန်မည်းလေးနှင့် တင်ပါးထိရှည်သော ဆံပင်တွေကို ဖြန့်ချထားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ပြန်ငုံ့ကြည့်မိမတတ်။

ဒီလို အမိုက်စုတ်ကောက်တဲ့ လူမျိုးက ဒီစကားပြောရဲလောက်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာများ ဖြစ်နေလို့ လဲဆိုသည့် သံသယဖြစ်လေသည် ။

"ဟယ်. . . ကားတိုက်တာတော့. . ."

"ဟိုလူ ကားရှေ့မှာ ဘာဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး. . ."

ဘယ်က ဘယ်လို အလျှိုလျှို ပေါ်လာမှန်းမသိသော လူတွေ။

"လူတွေများ လာတော့မယ်. . . ငါ့စကားတစ်ခွန်းထဲမှာ မင်းဒုက္ခများသွားနိုင်တယ်နော်။ ငါ့ကို မြန်မြန်ဆွဲထူတင်ဖို့ စဉ်းစား. . ."

"ဘာဖြစ်တာလဲ. . ."

လူတချို့ အနားရောက်လာသည် ။

မိုး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

"ခင်ဗျား ကားနဲ့ တိုက်မိတာလား. . ."

"ဘာဖြစ်သွားလဲ. . . ဆေးခန်းပို့မပေးဘူးလား. . . ထူပေးလေဗျာ. . . "

အမျိုးသားတစ်ယောက်က လဲနေသူကို ဆွဲထူရင်း မိုးကို လှမ်းကြည့်ပြောသည် မို့ မိုး မနေသာတော့ပါ။

အနားရောက်သွား၍ မိုးက ဆွဲထူလိုက်သည် နှင့် နံဘေးကလူက ကူတွဲခြင်းမပြုတော့ဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကျနေသည့် ထမ်းပိုးကို သွားကောက်လေသည် ။

မိုးတစ်ယောက်တည်း ဘေးကလူတွေ လေးငါးယောက်ရှေ့မှာ မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်၍ အဲဒီစုတ်ပြတ်ပေပွနေသည့်လူကို တွဲထူပေးလိုက်ရတော့သည် ။

"အား. . . နာတယ်ဗျ. . . ဖြည်းဖြည်းကိုင်ပါ. . ."

မိုး ပခုံးလေးကို သိမ်းကျုံးဖက်ကာ လူကြားအောင်လည်း ပြောလိုက်သေးသည် ။

လူတွေကလည်း ဝိုင်း၍ သာ ဘေးတီးပေးကြတာ. . .

ကူညီဖေးမကိုင်တွယ်မယ့်သူမရှိ။

ကလေကချေလူတစ်ယောက်က အခွင့်အရေးယူနေတာကို မမြင်ကြတဲ့ အတိုင်း လာကူတွဲခြင်းမပြုပါဘဲ သူတို့ ကပဲ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလျက် . . .

ဟိုဆေးခန်းကကောင်းသည် ။ ဒီဆေးခန်း လိုက်ပို့လိုက်ပါလားနှင့်. . .

မိုး ဒေါသတွေ ရင်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်နေတော့သည် ။

"ဟာ. . . နေဦးဗျ. . . ဟိုမှာ ကျွန်တော့်အထုပ်နဲ့ ထမ်းပိုး"

"ယူမနေနဲ့ . . . ရှင့်အထုပ်ကို ကားပေါ်တင်မလာနိုင်ဘူး. . ."

"ရမလားကွ. . . ဒါ ငါ့ကို ထမင်းကျွေးနေတဲ့ အထုပ်"

"ရှင်စားချင်တာစားဖို့ ပိုက်ဆံပေးမယ်။ အဲဒီအထုပ်ထက် အဖိုးတန်တာတွေ အများကြီးဝယ်လို့ ရအောင် ပေးမယ်။ ငြိမ်ငြိမ်နေ. . ."

"မလိုချင်ဘူး. . . ဘာအဖိုးတန်တွေပဲပေးပေး အဖိုးတန်တာလည်း ယူမယ်. . . ငါ့အထုပ်လည်း ငါ အဆုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဒီမှာ ဗျာ ကျွန်တော့်အထုပ်လေး ကမ်းပေးလိုက်ပါ. . ."

လမ်းတကာ လမ်းက ရှိသမျှ အညစ်အကြေး အစုတ်အနုပ်ပေါင်းစုံပါသော ကားဘီးအောက်မှာ လည်း ပိပြားကြေပွ၍ လမ်းပေါ်မှာ သုံးလေး ပိတ်လိမ့်နေခဲ့သော အထုပ်ကြီးက ဆာလာအိတ်ဆိုတဲ့ ပြယုဂ်ပင် မရှိတော့ဘဲ မည်းညစ်စုတ်ပြဲလျက်. . .

ပေးတဲ့ လူက လှမ်းပေးလို့ ယူတဲ့ လူက လှမ်းယူသောအခါ သိန်းရာကျော်တန်သော ကားကြီးပေါ်မှာ အထုပ်ကြီးက မိုးကို မျက်စပစ်လျှောင်ပြောင်နေသည့်နှယ်။

သူကတော့ ထမ်းပိုးဆိုသည့် ဝါးလုံးကျိုးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၍ အထုပ်ကိုလည်း ဖက်ထားကာ မိုးကို တစ်စက်မှ လှည့်မကြည့်ပေ။

ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားကို တအားဆောင့်ထွက်ပစ်လိုက်၏။

"ဟာ. . ."

ဖူးထနေသော မိုးနှုတ်ခမ်းလေးက စူတင်းနေရုံမကဘဲ ခပ်ဖိဖိလေး ကိုက်ထားတာ မြင်လျှင် အမှိုက်ကောက်သမားက ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငို

က်ဆွဲချ၍ ပြိုးလေသည် ။

အမှိုက်ကောက်သမားလည်း လူပဲ အဲဒါ မင်းနားလည်. . .

"မစီးတော့ဘူး. . . အဲဒီကားကို လုံးဝမစီးတော့ဘူး. . ."

"ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ. . ."

ကားသော့ကို နံရံဆီ ပစ်ပေါက်လိုက်တာ ခြွမ်းခနဲမြည်၍ အလှမွေးငါးကန်ထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားလေသည် ။

"ဘာဖြစ်လာတာလဲ သမီးရဲ့ . . . မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး"

"လူပါးဝတာ. . . ကလေကချေ အောက်တန်းစား အုတ်ကြားမြက်ပေါက် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ကောင်. . ."

"ဘယ်သူလဲ သမီး. . . ဘယ်မှာ လဲ"

ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆောင့်ခနဲထိုင်ချကာ မိုး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည် ။

ဒီလို စုတ်ပြတ်ပေချာသော လူတစ်ယောက်ကို ဖက်တွယ်ထူ၍ ကားပေါ်မှာ အတူထိုင်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်သက်လုံးက မကြုံခဲ့၊ မတွေးဖူးခဲ့. . .

ခုတော့ ယင်ဖိုတောင် မသမ်းခဲ့ဖူးသည့်မိုး. . .

ဆေးခန်းရောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းတော့လည်း . . .

"အဲဒီလို ကိုင်ပေးထားရုံနဲ့ မရဘူးကွ။ လုံးဝကို ထောက်လို့ မရတာ. . ."

ပြောလည်း ပြော မိုးပခုံးလေးကို လှမ်းဖက်ပစ်လိုက်တာ တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်လို့ လည်း မရတဲ့ အဖြစ်။

မိုး တက်ခေါက်၍ အင့်ခနဲရှိုက်သည် ။

ဆရာဝန်ကပြောတော့ ခြေပွတ်တိုင် လည်သွားသည် တဲ့ . . .

သူ့မျက်နှာကတော့ မိုးကို တွဲခိုသည့်အချိန်မှ လွဲ၍ ရှုံ့မဲ့ညည်းတွား တာမျိုးလည်း တစ်စက်မှ မရှိ။

"ညည်းကားနဲ့ တိုက်မိတာလား. . ."

တိုက်မိတာက ထမ်းပိုးလို့ ပဲ ထအော်လိုက်ချင်သည် ။

ထမ်းပိုးနဲ့ ထောက်ပြီး လူကလဲတာ. . .

မိုးရဲ့ ကားနဲ့ သူနဲ့ အဝေးကြီး. . . ဒါပေမဲ့. . .

"ဟုတ်ပါတယ်. . ."

မိုး မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည် ။

"ဆေးခန်းတော့ နေ့တိုင်းလာရလိမ့်မယ်"

"ခြေပွတ်တိုင်လည်တာ. . . ဒီလောက်လိုလို့ လား ဒေါက်တာ"

ဒေါက်တာ မျက်နှာအနည်းငယ် တင်းသွားသည် ။

"မလိုအပ်ဘဲ ဘယ်ဆရာဝန်မှ အပိုမပြောတတ်ဘူး မိန်းကလေး။ မင်းရဲ့ ကားနဲ့ တိုက်မိတဲ့ လူနာကို မင်း အစအဆုံး တာဝန်ယူရမှာ ပဲ"

"ကျွန်မ တာဝန်ယူနိုင်တယ်. . ."

မိုးက ခုတင်ပေါ်က လူနာဆိုတဲ့ လူဆီ ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်၍

"သူ့ဒဏ်ရာ လုံးဝပျောက်သွားတဲ့ အထိ ဘယ်လောက်ကုန်ကျမလဲ. . . ဒေါက်တာတွက်ပေးပါ. . ."

"ဒါက ပြောလို့ မရဘူး. . . ဒဏ်ရာ ဘယ်လောက်ထိ ဖောင်းပွမယ်ဆို

တာ အတတ်သိနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ. . . တစ်ခုတော့ရှိတယ်. . . မင်းတို့က ငွေနဲ့ ရှင်းချင်တယ် ဆိုရင်တော့ . . . ကာယကံရှင်နဲ့ ရှင်းကြပေါ့. . ."

မိုးက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည် ။

"ရှင် ဘယ်လောက်ယူထားလိုက်မလဲ. . . ပြောလိုက်. . ."

"ငါ လုပ်မစားနိုင်တဲ့ အတွက် ငါနေ့စဉ်ရှာတဲ့ ဝင်ငွေ မင်းပေးရမယ်. . ."

"ဒီထက်ပိုပေးမယ်"

"အပိုမလိုဘူး. . . ဒါက စားစရိတ်သက်သက်ပြောတာ. . . ဒဏ်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆေးဖိုးလုံးဝမယူဘူး. . . ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း မင်းပဲကု ပေးရမယ်. . ."

"ဘာ. . ."

"ဒါ သဘာဝကျပါတယ်. . . ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လာရင် ဆင်းရဲတဲ့ လူအတော်များများက ဥပဒေအကြောင်းပေါ် မတက်နိုင်ကြဘဲ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ပြီးလိုက်ကြရတာပါပဲ. . . တချို့ဆို အသက်ဆုံးသွားခဲ့တာတောင် ထိုက်သင့်တဲ့ လျော်ကြေး မရကြရှာဘူး. . ."

ဒေါက်တာကလည်း ဆင်းရဲသား လူထုဘက်ကထောက်ခံရင်း ရင်နာနေပြန်သည် ။ မိုး ဘာမှ ဆက်ပြောလို့ မရတော့ပေ။

"အဲဒီကားပေါ်မှာ သူတောင်းစားသာသာ လူနဲ့ သူ့အထုပ်ကြီးကို တင်ခဲ့ရတယ်. . . တော်ပြီ. . . ဒီကား သမီး ဘယ်တော့မှ မစီးတော့ဘူး. . . ကိုပိုက်. . ."

"ဗျာ. . . မမလေး. . ."

ကိုပိုက် ခြံထဲကနေ ပြူးပြူးပြဲပြဲ ပြေးတက်လာသည်။

"ငါးကန်ထဲမှာ သော့ယူ. . . အဲဒီကားကို ရတဲ့ ဈေးနဲ့ သွားရောင်းပစ်. . . ဒီနေ့ ဒီကား အိမ်ကိုပြန်မောင်းယူလာတာ မမြင်ချင်ဘူးနော်. . . ဝယ်မယ့်သူ မရှိရင် အလကားပေးပြီး လူချည်းပြန်လာခဲ့. . . မသင်း. . ."

"ရှိပါတယ် မမလေး. . ."

"ငါရေချိုးဖို့ တရော်ကင်ပွန်းနဲ့ နံ့သာစုံ အားလုံးပြင်ထား"

"ဟုတ်ကဲ့. . ."

ကိုယ်မှာ ခွေးနမ်းထားသွားလို့ ဟု အော်ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။

ရှိတဲ့ မာနက ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်ခံလိုက်ရသလို ဖြေရာမရှိ။

ဒေါ်နုယဉ်က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် နုနုယဉ်ယဉ် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နေတတ်တဲ့ သူ့ပီပီ သမီး ဆတ်ဆတ်ခါဖြစ်လာပုံကို ကိုယ်ချင်းစာပေးလို့ မရနိုင်ဘဲ ရှိလေသည်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိလို့ ဆေးခန်းလိုက်ပို့ရတာ ဂုဏ်ရှားပဲ မဟုတ်ဘူး လား. . .

အနူအဝဲပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်တာဝန်. . .

ခက်ပါဘိတော့ မိုးမကမြင့်ရယ်. . .

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရဲ့ . . . ဖေဖေတို့ မှာ ဒရိုင်ဘာက တစ်ယောက်ပဲရှိတာ. . . ဒီလူနာကို နေ့စဉ် ဆေးခန်းအကြိုအပို့ သွားလုပ်ခိုင်းဖို့ ဆိုတာ သက်သက်အချိန်တွေ ထုတ်ပေးရသလို ဖြစ်နေမှာ ပေါ့. . ."

"သူ့ဟာသူ ကကနဲ့ သွားပစေလေ. . ."

"ဖေဖေပြောတာက ကားကို မဟုတ်ဘူး . . . ဒရိုင်ဘာကို မပေးနိုင်တာ. . . သမီးပဲ ဒိတ်အမြင့်ဆုံး ကားအသစ်စက်စက်ကြီးကို လေးရက်ပဲ

စီးပြီး စိတ်လက်မာန်ပါနဲ့ အရှုံးခံပြီး ရောင်းပစ်တယ်. . . ဒီလူနာကိစ္စကို သမီးစိတ်မဝင်စားဘူးမဟုတ်လား. . . ဖေဖေ့ဘာသာ စီစဉ်မယ်. . . သမီးအသာနေ. . ."

"ဖေဖေက သမီးကားရောင်းပစ်တာကို သဘောမကျတာလား ဖေဖေ . . ."

"သဘောတော့ ဘယ်ကျမလဲ သမီး. . . သမီးရော ဖေဖေရော နှစ်ယောက်ရှာခဲ့တဲ့ စီးပွားက လေးရက်အတွင်း ဆယ်သိန်းလောက်မြတ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ မသေချာဘူး. . . အခု ဒီကားရောင်းတာ ဆယ်သိန်းကျော်ကျော် ရှုံးသွားပြီ. . . တကယ်ဆို သမီးစိတ်လက်မာန်ပါလုပ်တတ်တဲ့ ဉာဉ်လေးတစ်ခုကို ဖျောက်ပစ်သင့်တယ်ကွယ်. . . တကယ်ကြီးလေးတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်ဦး ရွက်ပြုရမယ့်လူဟာ အရေးကြီးဆုံးက စာနာတတ်ဖို့ ပဲ. . . လူတိုင်းလူတိုင်း မေးကြည့်ပါလား. . . အမြင့်မှာ နေချင်သလား. . . အနိမ့်မှာ နေချင်သလားလို့ . . . စာနာခြင်းဆိုတာ အဲဒါပဲ. . . သမီးကိုယ်သမီး ပြန်မေးကြည့်လေ. . . လူတိုင်း ငါ့လိုပဲနေမှာ လို့ စာနာကြည့်တတ်ရမယ်. . ."

ဦးမိုးမြင့်မောင်က စားနည်းသူပေမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် စီကာပတ်ကုံးပြောတတ်သူ။

"မရှိဆင်းရဲလို့ သူများ အခိုင်းခံပြီး နာခံအလုပ်လုပ်နေကြရမယ့် ဘယ်သူက နာခံချင်မှာ လဲ. . . အလုပ်ရှင်ဆူတာ ငေါက်တာ ဘယ်သူကပျော်နေပါ့မလဲ. . . အလုပ်ထဲက အလုပ်သမားတွေအပေါ် သမီးဆက်ဆံတာကအစ ပျော့ပျောင်းမှုမရှိဘူး. . . ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ်လည်း သမီးရိုင်းပျခဲ့တာလေးတွေရှိတယ်. . . ဘဝဆိုတာ လှိုင်းဂယက်တဲ့ သမီးရဲ့ . . . ချမ်းသာခြင်းရော၊ ဆင်းရဲခြင်းရော ဘယ်အရာမှ မမြဲဘူး . .

."

မိုးက မျက်နှာလေးကို မော့သည် ။

"မြဲကိုမြဲရမယ် ဖေဖေ. . . အခု ဖေဖေ အနားယူသွားလည်း ဒီစီးပွား ဒီထက်တိုးတက်အောင် သမီးလုပ်နိုင်တယ်. . . ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး. . . အလုပ်သမားတွေ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေသမျှ စာနာပေးနေရအောင်လည်း သမီးအလုပ်ရှုပ်ခံပြီး အချိန်မပေး နိုင်ဘူး. . . သူတို့ ကို ပျက်ခွင့် နားခွင့် ဒီအလုပ်လုပ်ရင် ဘာလုပ်ခွင့်ခံရှိဘူး. . . ဘာလုပ်ရင် အကျိုးထူးမယ်. . . အားလုံးကိုသိစေ ခဲ့ပြီးမှ သူတို့ ဝန်ခံလက်မှတ်ထိုးပြီး လုပ်တာ. . . အတိမ်းအစောင်းမဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမှာ သူတို့ အပိုင်း။ ဖေဖေ့လုပ်ငန်းမှာ ဖေဖေဟာ ဖေဖေ့အလုပ်သမားတွေနဲ့ ထမင်းတစ်ဝိုင်းတည်းပဲစားစား. . . သမီးနဲ့ လာမရောပါနဲ့ ။ သမီးကတော့ ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ်ပဲ. . ."

မိုးက စကားကို လိုချင်ရာ အတင်းထိုးပြောသွားသည် ။

"သမီးကတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ တိုးတက်ချင်ရင် စည်းကမ်းရှိရမယ်. . . တိကျရမယ်. . . ပြတ်သားရမယ်. . . ဆုံးဖြတ်ရဲမှ တိုးတက်မယ်. . . ဒီတိုင်းပဲ မြင်တယ်။ စာနာတယ် ထောက်ထားတယ်ဆိုတာ တွေဝေတာပဲ. . . သမီးမတွေဝေချင်ဘူး။"

သားအဖနှစ်ယောက် စားဝိုင်းထဲကို ဝင်မပါပေမယ့် ဒေါ်နုယဉ် မျက်နှာမကောင်းနိုင်တော့ပါ။

မအေက နူးနူးညံ့ညံ့။

ဖအေက ခပ်အေးအေးသမား။

သမီးကျမှ ဘယ့်နှယ် ဒီလောက်သွက်ပြီး ထက်မြက်ချင်နေရပါလိမ့်.

. .

အစကတည်းက ဦးမိုးမြင့်မောင် ဒေါ်နုယဉ်ဆိုတာ သိပ်ကြီးချမ်းသာလှသည် မဟုတ်ခဲ့ပေ။

မြေတောင်မြှောက်ပေးသူရှိခဲ့လို့ သာ စီးပွားရေးလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေရာတစ်ခု ရလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒီနေ့အချိန်ထိ ကျေးဇူးရှင်ဆရာသမားရဲ့ နှုတ်၏ ဆောင်မခြင်း၊ လက်၏ ဆောင်မခြင်းနဲ့ မကင်းသေးပါ။

"သမီးကို ကြိုပြောထားမယ်နော်. . . သမီးကို မေမေတို့ ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးရဲ့ သားနဲ့ လက်ထပ်ပေးမှာ . . . သမီးစိတ်ကြိုက် ချစ်သူမရှာမိပါစေနဲ့ . . ."

မိုး ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ နှစ်မှာ ပဲ သတိပေးထားခဲ့သည် ။

ထိုမှာ တင် မိုးရဲ့ မာနတွေ ထကြွလာခဲ့တာဖြစ်သည် ။

"အို. . . သူ့ဆီက မေမေတိုပက ဘယ်လောက်တောင် ချေးငှားထားလို့ လဲ. . . ကျေးဇူးနဲ့ အရင်းခံပြီး သိမ်းပိုက်တာမျိုး ဒီခေတ်မှာ မရှိတော့ဘူးမေမေ. . . သမီး ခံလည်း မခံနိုင်ဘူး. . . အဲဒီအကြွေးဆပ်နိုင်အောင် သမီးကြိုးစားမယ်. . ."

"ဒါ ဆပ်လို့ ရတဲ့ ကျေးဇူး မဟုတ်ဘူး သမီး. . . စေတနာကြွေး သမီးဖေဖေက လူရိုးလူအေး. . . ဒါကို စီးပွားကွက်လာဘ်မြင်လာအောင် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်လာအောင် လူရောငွေရော ရင်းနှီးကူညီပေးခဲ့တာ. . ."

"ဒီမှာ မေမေ. . . ငှက်ကလေးကို ချစ်လှချည်ရဲ့ ဆိုပြီး လှောင်အိမ်ထဲ ပဲ ထည့်ထည့်. . . ကြိုးနဲ့ ပဲချည်ချည်. . . သူ့မှာ တော့ ပျံသန်းခွင့် ဆုံးရှုံးသွားတာပါပဲ. . . ငါတို့ ချစ်လို့ ပါလားဆိုပြီး ချုပ်နှောင်ခံရတဲ့ ငှက်က

ကျေးဇူးတင်သွားသတဲ့ လား..."

"သမီးက ငှက်ကလေး မဟုတ်ဘူး လေ..."

"ဒါကြောင့်လည်း သမီးကလည်း ကြိုးနဲ့ ချည်မခံနိုင်ဘူးမေမေ. . . မေမေတို့ တင်ခဲ့တဲ့ ကြွေး သမီးဆပ်မယ်. . . တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ပြီးသားမှ စာအိတ်က တင့်တယ်ပေမယ့် နှလုံးသားကိုတော့ တံဆိပ်ကပ်မခံနိုင်ဘူး "

မိုးက စိတ်ထက်သလောက် အပြောပြတ်သည်။

ပြောတဲ့ အတိုင်း မိုးမကမြင့်ဆိုတဲ့ နာမည်က စီးပွားရေးလောကထဲကို ဝင်လာကတည်းက ထင်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဦးမိုးမြင့်မောင်ရဲ့ သမီးဆိုတာထက် မိုးမကမြင့်ရဲ့ အဖေဆိုတာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လုပ်ငန်းက တွင် ကျယ် လာလေ မိုးမာနတွေ ကြီးတက် လာလေ။

ဖအေထက်ပင် ကျော်နေသည့် ကိုယ့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုကို ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံး။

'ငါ'ဆိုတဲ့ မာနက မိဘပြောတဲ့ စကားကိုတောင် ဂရုမစိုက်ချင်တဲ့ အထိ။

ဦးမိုးမြင့်မောင် သက်ပြင်းချလေသည်။

"ကဲ. . . အဲဒီလူကိစ္စ ဖေဖေရှင်းမယ်ဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ. . . သမီးသွားတော့မယ်..."

မိုးက လက်ကနာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

သမီးထွက်သွားတဲ့ အထိ ဒေါ်နုယဉ် စကားတစ်လုံးမှ ဝင်မပြောလို

က်မိပါ။

"ကဲ. . . ကဲ. . . မောင်ပိုက်ရေ. . . ဦးတို့ သွားမယ်. . . တစ်ခါတည်း လူနာကိုဝင်ခေါ်မယ်. . . သူ့ကို ဆေးခန်းသွားပို့ပြီးမှ ဆက်သွားတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့. . ."